

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/566/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111218341
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5111218341.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka, členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľa: Saleziáni don Bosca - Slovenská provincia, so sídlom Bratislava, Miletičova 7, zastúpeného JUDr. Michal Matulník, advokát, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kýčerského 5 proti odporcom: v rade 1/Mesto Žilina, so sídlom Žilina, Námestie Obetí komunizmu 1, IČO: 00 321 796, v rade 2/ BYTTERM, a.s., so sídlom Žilina, Saleziánska 4, IČO: 31 584 705, zastúpený JUDr. Magda Poliačiková, advokát s.r.o., so sídlom Žilina, Národná 17, IČO: 36 848 654, v rade 3/ Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 14C/96/2011-92 zo dňa 20. 10. 2011, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zamietnutý, **m e n í t a k**, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to parcely registra C parcelné č. 4437/3 o výmere 1756 m² - zastavané plochy a nádvoría, spôsob využitia 18 a parcely registra C parcelné č. 4437/4 o výmere 603 m² - zastavané plochy a nádvoría, spôsob využitia 16, zapísaných na LV č. XXX v katastri nehnuteľností Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru, Katastrálne územie I..

Vo výrokoch, ktorými súd návrh v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy č. 1218/1993 zo dňa 28. 4. 1993 a zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok č. 02/407/05 zamietol, odvolaním nenapadnutých, **o s t á v a** rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporcovia v rade 1/, 2/ **s ú p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi trovy konania v sume 1 590,62 eur, pozostávajúce z náhrady súdneho poplatku v sume 199,- eur a trov právneho zastúpenia v sume 1 391,62 eur, tieto na účet zástupcu navrhovateľa JUDr. Michal Matulník, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kýčerského 5, v lehote 3 dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ voči odporcom v rade 1/ až 3/ domáhal určenia, že kúpna zmluva zo dňa 28. 4. 1993 o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nachádzajúcim sa v katastrálnom území I., označeným ako parcely 4437/3 a 4437/4, ktorou odporca v rade 1/ previedol vlastníctvo na odporcu v rade 2/, je neplatná. Tiež žiadal určiť neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok, predmetom ktorej boli aj parcely 4437/3 a 4437/4, ktorú uzatvoril odporca v rade 2/ s odporcom v rade 3/ a v konečnom dôsledku žiadal určiť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam s poukazom na skutočnosť že zmluva o prevode zo dňa 28. 4. 1993 je absolútne neplatná, nakoľko k vzniku vlastníckeho práva v prospech navrhovateľa došlo zo zákona č. 298/1990 Zb., resp. jeho doplnenia zákonom č. 338/1991 Zb.. Prvostupňový súd v danom prípade vec právne posúdil podľa § 134 Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval, že odporca

v rade 2/ titul nadobudol kúpnu zmluvou o prevode vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam zo dňa 28. 4. 1993, ktorá bola Správou katastra Žilina zavkladovaná pod č. V 1218/1993 dňa 10. 6. 1993. Pretože navrhovateľ počas plynutia desaťročnej vydržacej doby si k nehnuteľnosti neuplatnil vlastnícke právo, odporca v rade 2/ získal vlastníctvo vydržaním. Stalo sa tak po tom, čo splnil všetky podmienky vrátane dobromyseľnosti, pričom nič nemôže zmeniť ani fakt (že navrhovateľ by mal vlastnícke právo nadobudnúť zo zákona), v súvislosti s prezumpciou znalosti zákona. Súd zároveň zdôraznil, že znalosť zákona nemôže nadradiť ani nad znalosť zápisov údajov a hodnovernosť údajov verejných listín. Návrh v časti, ktorý predstavoval určovacie petity a ktorými žiadal navrhovateľ určiť neplatnosť kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva, prvostupňový súd zamietol s poukazom na ust. § 80 písm. c/ O.s.p., keď poukázal na skutočnosť, že v danom prípade na podaní týchto žalôb navrhovateľ nemá záujem, pretože zároveň podal návrh na určenie vlastníctva. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom úspešní v konaní boli odporcovia v rade 1/ - 3/, avšak títo si náhradu trov neuplatnili.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal prostredníctvom zástupcu odvolanie navrhovateľ. Z obsahu odvolania vyplynulo, že napadol výrok, ktorým súd zamietol návrh o určenie vlastníckeho práva k parcelám č. 4437/4 a 4437/3 v kat. úz. I., pričom v petite odvolania žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok prvostupňového súdu zmenil a určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Podľa názoru odvolateľa prvostupňový súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ poukazoval na to, že jeho vlastnícke právo vzniklo zo zákona, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 298/1990 Zb. v znení zákona č. 338/1991 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého. Uvedená právna norma bola prijatá za účelom nápravy krívd spôsobených rehoľným rádom a kongregáciám v päťdesiatych rokoch, najmä protiprávnym odňatím ich nehnuteľného majetku. Nadobudnutie nehnuteľností zo zákona patrí medzi originálne spôsoby nadobudnutia vlastníctva. Vlastnícke právo je právom absolútnym, pôsobí voči všetkým a je nepremlčateľné. Citovaný zákon č. 298/1990 Zb. v znení zákona č. 338/1991 Zb. bol uverejnený a publikovaný v Zbierke zákonov a nadobudol účinnosť dňom 1. 8. 1991. S vyhlásením alebo zverejnením zákona súvisí všeobecne uznávaný predpoklad znalosti formálne publikovaných právnych noriem. Prezumpcia znalosti práva je nevyvrátiteľnou právnou domnienkou. Navrhovateľ považuje preto právny názor prvostupňového súdu, že znalosť zákona nemožno nadradiť nad znalosť zápisov údajov a hodnovernosť údajov verejných listín, za nesprávny. Na skutočnosť, že navrhovateľ sa stal vlastníkom sporných nehnuteľností zo zákona, nemôže nič zmeniť ani to, že vlastnícke právo nebolo zaznamenané záznamom v evidencii katastra. Odporca v rade 2/ potom nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním, tak ako to nesprávne konštatoval v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd. Predovšetkým odporca v rade 2/ nemohol byť vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný. Z pohľadu toho, že vlastnícke právo navrhovateľa vzniklo zo zákona publikovaného v Zbierke zákonov, nebolo možné, aby boli splnené zákonné predpoklady na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, keď platí právna domnienka o znalosti právnych noriem.

K odvolaniu sa písomne vyjadrili odporcovia v rade 1/ až 3/.

Odporca v rade 1/ poukazoval na to, že odvolateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani právne dôvody, ktoré by neboli predmetom doterajšieho konania pred súdom. Poukázal preto na svoje dovtedajšie vyjadrenia a prednesy, najmä na skutočnosť, že predmetný majetok zákonom č. 138/1991 Zb. bol prevedený do vlastníctva odporcu v rade 1/ a to pred vydaním novely zák. č. 298/1990 Zb. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdiť. Obdobne odporcovia v rade 2/ a 3/ považovali rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne správne a navrhli rozsudok potvrdiť. Pred odvolacím súdom navrhovateľ a odporcovia v rade 1/ a 2/ zotrvali na svojich dovtedajších prednesoch.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrhu navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vyhovel. Výroky odvolaním nenapadnuté, ktorými súd zamietol návrh na určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva a kúpnej zmluvy, ostali nedotknuté.

Odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 31. 5. 2012 a návrhu na určenie vlastníckeho práva, podľa ktorého vlastníkom parciel č. 4437/3 a 4437/4 v katastrálnom území I. je navrhovateľ, vyhovel.

Vychádzal z toho, že navrhovateľ sa stal vlastníkom zo zákona a všetky ďalšie úkony po roku 1991 vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam, či už vykonané odporcom v rade 1/ alebo odporcom v rade 2/, sú neplatné. Odporca v rade 1/ nemohol získať majetok na základe zákona č. 138/1991 Zb., nakoľko v čase nadobudnutia jeho účinnosti k 1. 5. 1991 už bol vlastníkom nehnuteľností navrhovateľ (na základe zákona) a následne ani v roku 1993 nemohol navrhovateľ previesť vlastníctvo kúpnu zmluvou na odporcu v rade 2/, keďže nemohol byť vlastníkom týchto nehnuteľností. Odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že odporca v rade 2/ nemohol byť dobromyseľný pri držbe predmetných nehnuteľností a nemohli byť tak splnené podmienky pre vznik vlastníckeho práva vydržaním, na ktoré v priebehu konania poukazoval.

Proti tomuto rozhodnutiu súdu bolo podané dovolanie odporcom v rade 1/ a odporcom v rade 2/, pričom Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4Cdo 299/2014 zo dňa 26. 8. 2015 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/7/2012 zo dňa 31. 5. 2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolaciemu súdu vytkol, že nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a nevyužil princíp tzv. predbežného právneho posúdenia veci, pričom na rozdiel od súdu prvého stupňa vec právne posúdil podľa zákona č. 298/1990 Zb. a dospel k záveru, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je navrhovateľ, ktorý ho získal zo zákona dňom 19. 7. 1990. Prvostupňový súd naproti tomu posudzoval vznik vlastníctva v zmysle ust. § 134 OZ a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva.

Odvolací súd viazaný názorom súdu vyššieho stupňa opätovne vec prejednal a po vykonanom dokazovaní a preskúmaní napadnutého rozsudku zistil skutkový stav zhodný so závermi prvostupňového súdu. Na základe zákona č. 138/1991 Zb., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. 5. 1991, bolo zapísané vlastníctvo pre odporcu v rade 1/ Mesto Žilina, a to k nehnuteľnostiam označeným ako parcely č. 4437/3 o výmere 1756 m² a č. 4437/4 o výmere 603 m² - zastavané plochy a nádvoría, nachádzajúce sa v Meste Žilina, katastrálne územie I.. Na parcele 4437/4 sa nachádzala administratívna budova, ktorá aj s pozemkami slúžila pre výkon činnosti Podniku bytového hospodárstva Žilina. Zákomom č. 298/1990 Zb. (teda pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí) bol nehnuteľný majetok uvedený v zákone, resp. v jeho prílohe vyhlásený ku dňu účinnosti tohto zákona za vlastníctvo jednotlivých rádov a kongregácií. V prílohe č. 1 pod č. 44 je uvedený Rehoľný dom saleziánov Žilina, pričom vlastníctvo sa malo týkať budovy súpisné č. XXXX so stavebnou plochou č.k. 4437/4 a č.k. 4437/3 stavebná plocha. Zákomom č. 338/1991 Zb. s účinnosťou od 1. 8. 1991 bolo v položke č. 44 upresnené, že predmetom obnoveného vlastníctva nie je budova súpisné č. XXXX, ale len pozemok č.k. 4437/4 stavebná plocha. Na základe uvedeného zákona (č. 298/1990 Zb. v znení č. 338/1991 Zb.) nebolo vlastníctvo v evidencii nehnuteľností zapísané na navrhovateľa, ale následne na Mesto Žilina (ktoré vlastníctvo odvodzovalo od zákona č. 138/1991 Zb.). Správa katastra Žilina dňa 10. 6. 1993 povolila vklad kúpnej zmluvy č. 1/1993 pod č. V 1218/93, na základe ktorej Mesto Žilina previedlo na kupujúceho - akciovú spoločnosť BYTTERM, a.s. Žilina vlastnícke právo k veciam, právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžili k prevádzkovaní činnosti Podniku bytového hospodárstva, š.p. Žilina a Obnova mestský podnik Žilina. Súčasťou prevodu boli aj parcely č. 4437/3 a č. 4437/4. Navrhovateľ dňa 8. 12. 2005 požiadal kataster nehnuteľností o zápis sporných pozemkov do jeho vlastníctva, k čomu však nedošlo.

V konaní teda nebolo sporné, že parcely KNC č. 4437/3 o výmere 1756 m² a KNC č. 4437/4 o výmere 603 m² zapísané v tom čase na LV č. XXXX pre kat. úz. I. boli súčasťou reštitučného zákona č. 298/1990 Zb. v znení zákona č. 338/1991 Zb.. Podľa prílohy č. 1 položka 44 sa Spoločnosť svätého Františka Salezského (saleziánov) - slovenská inšpektória stala vlastníkom pozemkov označených č. 4437/3 a č. 4437/4 stavebná plocha. Navrhovateľ preukázal, že je totožný so subjektmi, ktoré v minulosti používali názvy Spoločnosť svätého Františka Salezského, Správa saleziánskeho diela a Saleziáni don Bosca. Nepochybné bolo aj to, že odporca v rade 2/ odvíjal svoje vlastnícke právo od kúpnej zmluvy č. 1/93 zo dňa 28. 4. 1993, pričom súd mal posúdiť, či aj v prípade, ak táto kúpna zmluva je absolútne neplatná, mohol nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním na tom základe, že vec v dobrej viere nerušene do 10. 6. 2003 užíval. Týmto dňom mala uplynúť desaťročná vydržacia doba. Je zrejmé, že tak prvostupňový, ako aj odvolací súd prejudiciálne riešili otázku platnosti nadobudnutia vlastníctva odporcom v rade 1/ Mestom Žilina na základe zákona č. 138/1991 Zb., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. 5. 1991 a taktiež riešil (ne) platnosť kúpnej zmluvy č. 1/1993, na základe ktorej mal vlastníctvo k pozemkom získať odporca v rade 2/. Je nepochybné, že účinnosťou zákona č. 298/1990 Zb., teda dňom 19. 7. 1990 sa vlastníkom pozemkov č. 4437/3 a č. 4437/4 zapísaných v tom čase na LV č. XXXX pre kat. úz. I. stal navrhovateľ. Odporca v rade 1/ nemohol preto dňom 1. 5. 1991 získať vlastníctvo na základe zákona č. 138/1991 Zb., keďže v tom čase uvedené nehnuteľnosti neboli vo vlastníctve štátu. Následne potom nemohol tieto

nehnutelnosti predať odporcovi v rade 2/ a ten sa nestal vlastníkom na základe kúpnej zmluvy. Túto skutočnosť akceptovali aj odporcovia v rade 1/, 2/, ktorí následne v konaní tvrdili, že odporca v rade 2/ získal vlastníctvo k pozemkom vydržaním.

Z takto zisteného skutkového stavu vychádzal prvostupňový, aj odvolací súd a zaoberali sa tým, či odporca v rade 2/ po uzatvorení kúpnej zmluvy v roku 1993 sa mohol domnievať, že je vlastníkom nehnuteľností, resp. či splnil podmienky na to, aby získal vlastníctvo vydržaním. Aj vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona po splnení zákonom požadovaných predpokladov. Musí ísť o spôsobilý predmet vydržania, držba musí byť oprávnená a nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby. Oprávnený držiteľ je ten, kto má vec vo svojej moci a vykonáva k nej oprávnenia inak patriace do obsahu vlastníckeho práva v opodstatnenom presvedčení, že ide o jeho vlastnú vec. Dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí, vychádza z presvedčenia držiteľa o tom, že mu vec patrí a z toho, že toto presvedčenie má oporu v skutkových okolnostiach, ktoré nasvedčujú tomu, že vec by mohla držiteľovi vlastnícky patriť napr. zo zmluvy, ktorá je síce absolútne neplatná, ale na základe nej sa osoba ujala držby, pričom neplatnosť spočíva v skutočnostiach, ktoré vyžadujú kvalifikované právne posúdenie a držiteľ na to nemá potrebné odborné predpoklady. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z hľadiska, či držiteľ pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, že užíva nehnuteľnosti, ktorých vlastníctvo nenadobudol. Odvolací súd v tomto prípade má za to, že nemohla byť preukázaná dobromyseľnosť pri nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním. Je nepochybné, že obaja účastníci kúpnej zmluvy z roku 1993 sú právnické osoby. Mesto Žilina je navyše aj orgánom miestnej prípadne verejnej správy. Odporca v rade 2/ je prepojený s odporcom v rade 1/, ktorý je tiež jeho akcionárom. Odvolací súd má za to, že Mesto Žilina má vytvorené všetky predpoklady k tomu, aby bolo znalé práva, resp. znalé obsahu jednotlivých zákonov. Má vytvorený aparát (právne, majetkové oddelenie), ktorý slúži práve k riadnej evidencii a správe jeho majetku. Pokiaľ teória aj prax vyžaduje pre platnosť a účinnosť právnej normy (zákona), jej zverejnenie (ako jednu z podmienok vzniku platnosti a účinnosti právnej normy), čo sa v tomto prípade stalo zverejnením v Zbierke zákonov, platí potom fikcia tak, ako na to poukazoval navrhovateľ, že takáto právna norma je všeobecne poznateľnou. Predpokladá sa teda, že každý je s obsahom tejto právnej normy oboznámený (neznalosť zákona neospravedlňuje). Takáto fikcia sa vzťahuje na bežného občana a o to viac na právnickú osobu, akou je odporca v rade 1/, alebo prostredníctvom majetkového prepojenia s odporcom 1/ odporca v rade 2/. Odporca v rade 1/ nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k pozemkom parcela č. 4437/3 a 4437/4, pretože v čase nadobudnutia účinnosti zákona o majetku obcí, tieto nehnuteľnosti nepatrili štátu a nemohli preto prejsť do vlastníctva obce. Práve odporca 1/ bol iniciátorom zápisu do katastra nehnuteľností, že je vlastníkom pozemkov. V takomto prípade potom odporca v rade 2/ nemôže poukazovať na dobromyseľnosť pri držbe predmetných nehnuteľností a následne nemohli byť splnené podmienky pre vznik vlastníckeho práva vydržaním. Na základe uvedených skutočností, odvolací súd má za to, že zo zákona sa vlastnícke právo obnovilo v prospech navrhovateľa a nič na tom nezmenila ani kúpna zmluva uzatvorená medzi odporcom v rade 1/ a odporcom v rade 2/ v roku 1993, keď odporca v rade 1/ jednoznačne vedel (fikcia), že nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností a napriek tomu, takýto majetok previedol odporcovi v rade 2/ (v podstate sám sebe), a teda nemohol pri neplatnosti kúpnej zmluvy vlastníctvo nadobudnúť vydržaním, pre absenciu dobrej viery. Byť by i odporca v rade 1/ ako predávajúci a odporca v rade 2/ ako kupujúci konali v právnom omyle, tento vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a vyššie uvedených dôvodov, nie je ospravedlniteľný. Z týchto dôvodov potom odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti zmenil a návrhu vyhovel. V časti, ktorou súd žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, resp. záložnej zmluvy zamietol, odvolaním nenapadnutej, ostal rozsudok prvostupňového súdu nedotknutý.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal úspech v konaní (o určenie vlastníckeho práva), priznal náhradu trov vo výške 1 590,62 eur. Trovy predstavujú náhradu súdneho poplatku 2 x 99,50 eur (poplatok za návrh a poplatok za odvolanie) a trovy právneho zastúpenia uplatnené a priznané v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z., keď navrhovateľ základnú sadzbu tarifnej odmeny uplatnil podľa § 11 ods. 1 (1/13 výpočtového základu), pričom zároveň vyčíslil v zmysle § 13a jednotlivé úkony právnej služby. Súd tak ako trovy právneho zastúpenia priznal úkony predstavujúce prípravu a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby na súd, vyjadrenie k podaniu odporcu a účasť na pojednávaní pred prvostupňovým súdom (tarifná odmena 57,- eur + priznaný podľa § 16 ods. 3 vyhlášky paušál 7,41 eur), za úkon účasť na pojednávaní priznaná aj náhrada cestovného za cestu vykonanú osobným motorovým vozidlom z Bratislavy do Žiliny a späť

v rozsahu 400 km pri spotrebe 5,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,349 eur/1 l a základnej sadzby náhrady za opotrebenie vozidla 0,183 eur/1 km. Takto vypočítaná náhrada cestovného predstavuje 103,95 eur a priznaná bola aj náhrada za stratu času 8 polhodín vo výške 98,80 eur (§ 15 a § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 vyhlášky). Súd ďalej priznal náhradu za úkony - účasť na pojednávaní (10. 5. 2012) a písomné vyjadrenie k odvolaniu, úkon po 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, cestovné vo výške 106,15 eur za cestu Bratislava - Žilina a späť 400 km pri normovanej spotrebe 5,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,445 eur/1 l a základnej sadzby za opotrebenie vozidla 0,183 eur/1 km, strata času 8 polhodín vo výške 101,68 eur. Súd ďalej priznal náhradu za vyjadrenie k dovolaniu a účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom 10. 3. 2016 - úkon 58,69 eur + režijný paušál 7,63 eur, úkon z roku 2016 vo výške 66,- eur + režijný paušál 8,58 eur, cestovné - cesta Bratislava - Žilina a späť 400 km pri normovanej spotrebe 7,2 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,119 eur/1 l a základnej sadzby za opotrebenie vozidla 0,183 eur/1 km, spolu 105,43 eur, strata času 8 polhodín vo výške 114,40 eur. Celkovo priznané trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 1 159,68 eur, k tomu s poukazom na ust. § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže zástupca je platiteľom DPH, bola priznaná 20 % DPH predstavujúca 231,94 eur, trovy právneho zastúpenia spolu s DPH predstavujú sumu 1 391,62 eur.

Pred prvostupňovým súdom boli zamietnuté ďalšie dva návrhy navrhovateľa s tým, že na ich podaní nebol preukázaný naliehavý právny záujem, pričom v týchto konaniach si odporcovia trovy neuplatnili. Odvolanie proti zamietavajúcim výrokom v tejto časti podané nebolo, preto predmetom ďalšieho konania pred odvolacím súdom bol len nárok navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V tomto spore, ako aj v odvolacom konaní, bol navrhovateľ úspešný, a preto mu za toto konanie (o určenie vlastníckeho práva) boli priznané trovy.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.